

07.12.2021r.

Głowa, ramiona – zabawa ruchowa do piosenki. Dzieci stoją i gestem ilustrują słowa piosenki, dotykając odpowiednich części ciała. Zabawę przeprowadzamy również w języku angielskim

Głowa, ramiona1

Opracowanie Marta Bogdanowicz
Gimnastyka, dobra sprawa,
Dla nas wszystkich to zabawa.
Ręce w górę i w przód i w bok,
Skłon do przodu, w górę skok
Głowa, ramiona, kolana, pięty,
Kolana, pięty, kolana, pięty.
Głowa, ramiona, kolana, pięty,
Oczy, uszy, usta, nos.

Head, shoulders, knees and toes

Head, shoulders, knees and toes,
Knees and toes.
Head, shoulders, knees and toes,
Knees and toes.
And eyes, and ears, and mouth,
And nose.
Head, shoulders, knees and toes,
Knees and toes.

„Głuchy telefon sylab” – przekazujemy sylabę szeptem, osobie stojącej obok . Kiedy sylaba dotrze do pierwszej osoby – ta ją zapamiętuje. Wtedy powiem kolejną sylabę. W ten sposób ułożycie wspólnie słowo. Nadstawcie uszu, przygotujcie swoje zmysły do tej zabawy, n p. *ra-dio, ra-nek, ro-sa, ro-la, re-chot*, następnie trzysylabowe np. *rosz-pun-ka, ra-dyj-ko, ro-so-mak, re-ga-ty*. itp.

Krawcowa – dzieci wysłuchują wiersz uważnie słuchając:
Słuchając wiersza, zastanówcie się, czy pojawiły się takie słowa, których znaczenia nie rozumiecie. Zapamiętajcie je, po przeczytaniu wiersza, porozmawiamy o nich.

Krawcowa Hanna Ożogowska

Kto sukienkę uszył Hani?
Kto przerobił ten kaftanik?
Kto paltocik zreperował?
Wiemy! Wiemy! To krawcowa!
Ma dwie ręce pracowite,

Ma żelazko, naparsteczek,
Ma szufladę pełną nitek,
Szpilek, igieł i szpuleczek.
Nożyczkami ciachu! ciachu!
Na maszynie tur, tur, tur!
Chodźmy do niej, dostaniemy
Pstrych gałganków cały wór!

O kim opowiada ten wiersz?

*Jak nazwalibyśmy mężczyznę, który wykonuje ten zawód?
Czy ktoś z was usłyszał słowa, które są niezrozumiałe?*

„Jak to zmierzmy?” – prezentuje dzieciom kilkanaście pasków tkanin o różnych fakturach, kolorach i długości. Dzieci wspólnie szukają pomysłów, w jaki sposób można je zmierzyć bez pomocy linijki lub miarki krawieckiej. Każdy dostaje 3–4 kawałki tkanin. Dzieci ustalają, w jaki sposób będą mierzyć materiały. Zadaniem każdego z dzieci jest zmierzyć każdy pas materiału tą samą techniką, np. dłonią, stopą, palcem i zapisać wyniki w dowolny sposób. • **kilkanaście pasków tkanin o różnych fakturach, kolorach i długości, patyczki z imionami dzieci, kubek, nitki, sznurki**

• **„Centymetr krawiecki”** – prezentuje dzieciom miarkę krawiecką i prosi dzieci, by opowiedziały, co widzą (jak wygląda miarka, na jakie części jest podzielona, jakie cyfry dzieci rozpoznają itp.). dziecko otrzymuje miarkę krawiecką i klamerki do bielizny (po jednej) każdemu dziecku. *Poproszę was teraz o to, żebyśmy wspólnie przeczytali wszystkie liczby na tej miarce. Żeby się nie pomylić – będziemy je zaznaczać klamerkami do bielizny. Spróbujcie nacisnąć klamerkę kilka razy, żeby sprawdzić, czy działa.* N. prosi dzieci o odszukanie 1 na miarce i rozpoczyna wspólne przeliczanie. Klamerka do bielizny wędruje po miarce. Nie jest bardzo ważne w tej zabawie, żeby dzieci znały zapis wszystkich liczb. Najważniejsze, by zrozumiały i utrwaliły schemat tworzenia kolejnych dziesiątek. Najtrudniejsze do nazwania są liczby od 10 do 20, później dzieci powtarzają schemat tworzenia liczb. • **centymetr krawiecki dla każdego dziecka, klamerka do bielizny**

• **„Nitką malowane”** – **praca plastyczna.** Dzieci stają się projektantami mody. Mają zaprojektować wzór tkaniny, a następnie zrobić z niej wykrój bluzki. N. rozdaje dzieciom kawałki (ok. 20 cm) cienkich i grubych nitek i sznurków. Zadaniem dzieci jest trzymając

w obu dłoniach nitkę zamoczoną w farbie, malować nią wzory na kartce formatu A4. Dzieci mogą zmieniać kolor farby i fakturę oraz grubość nici. Kiedy farba wyschnie – dzieci tworzą wykrój bluzki i wycinają ją nożyczkami. • **nitki, sznurki, farba**

Ćwiczenia gimnastyczne: przeskoki przez skakankę

08.12.2021r.

Dźwięki – słuchanie wiersza Wojciecha Próchniewicza, próby zdefiniowania pojęcia *dźwięk*. N. zaprasza dzieci do rozmowy: *Zamknijcie, proszę oczy i wyobraźcie sobie, jak może wyglądać dźwięk? Co to jest dźwięk? Czy da się go opisać? Posłuchajcie wiersza, myśląc o tym, jak opisać dźwięk.*

Dźwięki

Wojciech Próchniewicz

Dźwięki są jak kolory.
Można nimi wymarzyć
Najładniejsze rysunki,
Najpiękniejsze obrazy.
Dźwięki to małe ptaki
Szybujące nad nami.
Musisz dobrze się wsłuchać,
By czuć piór ich aksamit.
Dźwięki są w twym uśmiechu
I w kropelce łzy twojej
Nocami, niczym gwiazdy
Lśnią srebrzystym spokojem.

N. pyta dzieci o to, do czego były porównane dźwięki w wierszu. Jeśli dzieci mają trudność z odpowiedzią na pytanie, N. może przeczytać fragment wiersza jeszcze raz.

Walc kwiatów – słuchanie utworu *Walc kwiatów* Piotra Czajkowskiego. N. krótko opowiada dzieciom treść *Dziadka do orzechów*. Następnie prosi dzieci o zamknięcie oczu i uważne słuchanie. *Spróbujcie sobie wyobrazić, co dzieje się w muzyce – jaką historię opisują dźwięki. Czy jest to historia spokojna, łagodna, czy raczej dzieje się w niej coś gwałtownego. Przypomnę wam, że utwór nazywa się Walc kwiatów.* Po wysłuchaniu utworu dzieci

dzielią się swoimi spostrzeżeniami. N. zadaje pytania pomocnicze: *Jakim kolorem narysowałbyś historię z tego utworu? Jakie osoby mogły w nim wystąpić? Jak czuli się bohaterowie tej historii? Jak zakończyła się historia opisana muzyką?*

„Rysujemy uczucia z utworu” – N. prosi dzieci o przypomnienie, jakie uczucia, ich zdaniem, towarzyszyły bohaterom utworu. Prosi, aby dzieci podczas słuchania *Walca kwiatów* – narysowały kredkami rysunek ilustrujący te uczucia. ● **kartki, kredki**

Walc kwiatów – zabawa muzyczna do utworu *Walc kwiatów* Piotra Czajkowskiego z baletu *Dziadek do orzechów*. N. rozdaje losowo instrumenty: bębny, marakasy, klawesy, trójkąty. Dzieci grają na swoich instrumentach w tempie utworu, N. jest dyrygentem. ● **bębny, marakasy, klawesy,**

09.12.2021r.

„Torba pełna skarbów” – polisensoryczna zabawa językowa.

Dzieci siedzą w kole. N. prezentuje różne produkty spożywcze: marchewkę, kefir w butelce, bułkę, pora, selera, sok w butelce, dżem w słoiku itp. Każde z dzieci ogląda produkty, dotyka ich, wącha. Następnie N. wkłada wszystkie produkty do torby bawełnianej. Jedno z dzieci – wybrane np. za pomocą zabawy „Patyczki” – dotykiem rozpoznaje jeden z przedmiotów ukrytych w torbie. Dziecko podaje nazwę produktu, wspólnie z grupą dzieli ją na sylaby oraz na głoski. Następnie N. zaprasza do zabawy kolejne dziecko. Zabawa trwa dopóki wszystkie produkty nie zostaną rozpoznane i nazwane. Zabawa przeprowadzona z wykorzystaniem słownictwa w języku angielskim (nazwy produktów, np.: carrot – marchewka, jam – dżem, juice – sok, leek – por, celery – seler). ● **różne produkty spożywcze: marchewka, kefir w butelce, bułka, por, seler, sok w butelce, dżem w słoiku, torba bawełniana, patyczki z imionami dzieci**

Żyto i chleb – słuchanie opowiadania. Rozmowa o tym, skąd się bierze chleb. N. zaprasza dzieci do słuchania opowiadania: *Za chwilę przeczytam wam historię Misia. Podczas słuchania zwróćcie uwagę na to, jacy bohaterowie występują w tym opowiadaniu i gdzie spacerują.*

Żyto i chleb3

Czesław Janczarski

Ania poszła na spacer. Wzięła ze sobą Uszatka. Szli ścieżką przez pole.

– Spójrz, powiedział Miś – ile tu trawy rośnie na polu! Będzie można na niej fikać koziołki.

– Koziołki będziesz fikał gdzie indziej – uśmiechnęła się Ania. Tej trawy nie wolno deptać. To żyto. Będzie z niego chleb.

Miś nic nie odpowiedział, ale bardzo się zdziwił. „Przecież chleb robi się z mąki, a mąka jest biała, a nie zielona.” Po drodze jechał wóz. A na wozie siedział dziadek Walenty.

– Siadajcie – zaproponował Ani i Misiowi. Ania i niedźwiadek usiedli na worku.

– Co jest w tym worku? – zapytał Miś.

– Żyto. Będzie z niego chlebek – powiedział dziadek i wyjął z worka garść złocistych ziarenek.

Uszatek znów się zdziwił. „Przecież chlebek robi się z mąki, a nie ze złocistych ziarenek.” Gdy Ania i Uszatek przyjechali do domu, Miś zaraz poprosił o kromkę chleba. Ach jak mu smakował chleb po spacerze! Jadł z apetytem i myślał: „Jak naprawdę jest z tym chlebem! Jem go codziennie i nie wiem czy zrobiono go z mąki, czy ze złocistych ziarenek, czy też z zielonej trawy?”

Podrapał się Uszatek w opuszczone uszko i zamyślił się głęboko: „Kto mi wytłumaczy to wszystko?”

N. zaprasza dzieci do rozmowy na temat opowiadania: *Czy pamiętacie, gdzie Miś chciał fikać koziołki? Co powiedziała mu Ania? Co pokazał Misiowi dziadek? Dlaczego Miś się martwił? Czy wy wiecie, jak powstaje chleb? Spróbujcie opowiedzieć.*

N. słuchając wypowiedzi dzieci, prezentuje kolejne ilustracje przedstawiające proces powstawania chleba. 1. Rolnik sieje zboże. 2. Rolnik zbiera ziarna z pola, zawozi je w workach do młyna. 3. Mielenie ziarna na mąkę przez młynarza w młynie. 4. Piekarz wyrabia ciasto z mąki, wody i drożdży, piecze chleb w gorącym piecu. 5. Świeże pieczywo

„Budujemy z liter” – N. prosi dzieci, aby wyjęły z Alfabetu litery **R** i **r** oraz samogłoski: *o, a, e, i, y*. Zadaniem dzieci jest ułożenie w odpowiedniej kolejności sylab, które usłyszą: *Sylaba ro, obok niej sylaba re, obok sylaba ra. Nad sylabą ro – kolejna sylaba ro, nad nią jeszcze jedna sylaba ro. Obok najwyższej sylaby ro – sylaba ri, obok niej sylaba er. Pod sylabą er – sylaba ar. Co powstało?* Kiedy dzieci odpowiedzą, że powstał prostokąt – N. prosi, by z pozostałych liter ułożyły kształt domu. • **Alfabet**

„Kto pracuje, aby powstał dom?” – **rozmowa kierowana.** N. prowadzi rozmowę, starając się, aby dzieci opowiedziały, kto jest potrzebny, by powstał dom: *Zacynamy od planu, ktoś musi wymy-*

ślić, jak będzie wyglądał dom i jak trzeba go zbudować. Jak nazywa się taka osoba? Kiedy dzieci odpowiedzą *architekt* – N. prosi jedno z dzieci o określenie głoski na początku tego słowa. N. zapisuje na kartoniku literę **a** i przyczepia na tablicy, by przypominała dzieciom tę nazwę. *Następnie dom trzeba wybudować. Kto się tym zajmuje?* Dzieci zapewne wymienią murarza, ale N. tak kieruje rozmową, by zasygnalizować jeszcze inne niezbędne osoby: hydraulika, elektryka, malarza, stolarza, dekarza itp. Za każdym razem, gdy dzieci wymienią nazwę zawodu – N. prosi o określenie pierwszej głoski i zapisuje literę na kartoniku. • **kartoniki do zapisywania liter, mazaki**

„Bezpiecznie na placu budowy” – quiz wiedzy dzieci. N. prosi dzieci, by usiadły w rzędzie i zaprasza je do zabawy: *Za chwilę będę mówić różne zdania. Niektóre będą prawdziwe, inne nieprawdziwe. Jeśli uważacie, że to, co mówię jest prawdą – idziecie ostrożnie, stopa za stopą. Jeśli jednak, waszym zdaniem, powiem nieprawdę – zostajecie w miejscu i naśladujecie wspinanie się po drabinie.* Przykładowe zdania:

Na placu budowy można przebywać tylko w kasku ochronnym.

Każdy z nas może wejść na plac budowy.

Podczas pracy przy instalacji elektrycznej może być włączony prąd.

Trzeba mieć specjalne zabezpieczenia, żeby pracować na dachu.

Dzieci mogą wchodzić po drabinie na dach.

Możemy się huśtać na zwisających kablach elektrycznych.

Na placu budowy nie można bawić się w piasku.

„Co jest trwalsze?” – eksperyment. N. prezentuje dzieciom fragment deski, kawałek grubej tektury oraz połowę cegły i zachęca dzieci do stawiania hipotez: *Co dzieje się z różnymi materiałami budowlanymi pod wpływem wody, piasku, wiatru?* N. prosi, by chętne dzieci zapisywały na tablicy symbolami lub literami, jeśli potrafią, odpowiedzi kolegów i koleżanek. Następnie N. dzieli grupę na zespoły 5–6 osobowe. Każda z grup otrzymuje fragment deski, kawałek grubej tektury oraz połowę cegły i niewielką ilość wody i piasku. Zadaniem dzieci jest sprawdzić, jak reagują różne materiały na działanie tych substancji. Poza nimi, dzieci sprawdzają również działanie wiatru, np. wspólnie dmuchając. Następnie dzieci sprawdzają swoje wcześniejsze hipotezy. • **fragment deski, kawałek grubej tektury, połowa cegły, piasek i woda**

„Domy” – przestrzenna praca plastyczna. Dzieci obklejają pudełka, np. po lekach, czy herbacie kolorowym papierem konstruując dom i tworzą osiedle marzeń

10.12.2021r.

„Co kupiłem?” – zabawa matematyczna. N. prowadzi z dziećmi rozmowę: *Zastanówcie się w jaki sposób pakujemy zakupy. Co trafia na dno naszych toreb – produkty kupione jako pierwsze, czy jako ostatnie?* N. dąży do tego, by uświadomić dzieciom odwrotną kolejność rozpakowywania zakupów. Następnie N., korzystając z produktów z poprzedniej zabawy, pakuje je do torby w odpowiedniej kolejności, mówiąc np.: *Przy kasie spakowałem do torby marchewkę, pora i kefir. Co jako pierwsze wyjmę z torby w domu? Jaki produkt wyjmę jako trzeci? Który będzie drugi?* Dzieci odpowiadają, N. kontynuuje zabawę, proponując podobne zagadki. Kiedy dzieci już dobrze radzą sobie z podawaniem odwrotnej kolejności, N. może zwiększyć liczbę produktów pakowanych do torby. Zabawa może być przeprowadzona z wykorzystaniem słownictwa w języku obcym nowożytnym np. angielskim (nazwy produktów, np.: carrot – marchewka, jam – dżem, juice – sok, leek – por, celery – seler). ●

produkty spożywcze

● **Zawody** – dzieci słuchają piosenki, starając się zapamiętać jak najwięcej nazw zawodów przedstawionych w treści utworu. Po wysłuchaniu piosenki N. wspólnie z dziećmi przypomina nazwy zawodów. N. powtarza z dziećmi słowa piosenki. Dzieci otrzymują paski bibuły i podczas kolejnego słuchania utworu w dowolny sposób tańczą z nimi w sali. ● **CD, paski bibuły**

Zawody

sł. S. Karaszewski, muz. T. Strąk

Kto dom stawia? – Murarz!

Kto chleb piecze? – Piekarz!

Kto stół robi? – Stolarz?

A ty? Na co czekasz?

Każdy jakiś zawód ma,
swoja pracę dobrze zna.

W domu, w polu, w szkole też
pracuj z nami jeśli chcesz!

Kto maluje? – Malarz!

Kto nas leczy? – Lekarz?

Książki pisze? – Pisarz!

A ty? Gdzie uciekasz?

Każdy jakiś zawód ma,
swoją pracę dobrze zna.

Dookoła praca wre,
by nam lepiej wiodło się!

Zestaw ćwiczeń .

„Podskoki na boki” – dzieci stoją obok siebie na odległość wyciągniętych ramion, stopy mają złączone. Na sygnał N. *hop* – dzieci przeskakują w lewą stronę, następnie na środek i w prawą stronę, starając się przy tym nie rozłączać stóp. N. dostosowuje tempo do możliwości grupy.

„Turlanie” – dzieci kładą się na podłodze jedno przy drugim, głowy w tej samej linii. Na sygnał N. dziecko leżące jako pierwsze zaczyna się turlać. Kiedy N. da znak kłaśnięciem, turlanie rozpoczyna kolejne dziecko. Kiedy już wszystkie dzieci dotrą do ściany – następuje powrót w ten sam sposób.

„Mocne dłonie” – dzieci siedzą w parach naprzeciwko siebie, ręce lekko ugięte w łokciach trzymają wysunięte do przodu na wysokości bioder. Na sygnał N. dzieci dotykają się całymi dłońmi i mocno na nie naciskają. Zabawa polega na tym, by wytrzymać nacisk drugiej osoby i nie dać się przewrócić, podczas gdy N. liczy do 10.

„Figurki” – dzieci poruszają się po sali w rytm tamburyna na którym gra N. – szybko lub powoli. Kiedy N. powie *figurki* – dzieci zastygają w bezruchu.

„Fasolka” – dzieci siedzą na dywanie w siadzie skrzyżnym. Podczas krótkiej opowieści N. o wzrastaniu fasolki, wysuwają najpierw dłonie, następnie całe ręce do góry, prostując je w łokciach. Zabawa odbywa się w bardzo wolnym tempie.